

Jihad! John

DE RADICALISERING VAN
EEN WESTERSE MOSLIM

Robert Verkaik

ROBERT VERKAIK

JIHADI JOHN

De radicalisering van een westerse moslim

Omniboek

© 2016, Uitgeverij Omniboek
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.omniboek.nl

Oorspronkelijk gepubliceerd door Oneworld Publications in Londen in 2016 onder de
titel: *Jihadi John: The Making of a Terrorist*
© Robert Verkaik, 2016

Vertaling Roelof Posthuma
Omslagontwerp Garage BNO, www.garage-bno.nl

De rechten van de Nederlandse vertaling berusten bij Uitgeverij Omniboek

ISBN 9789401908238
ISBN e-book 9789401908245
NUR 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnames, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

INHOUD

Proloog . 7

- 1 Mohammed de buitenstaander . 16
- 2 Het netwerk van Jihadi John . 34
- 3 MI5 en de Hoorn van Afrika . 61
- 4 Oog in oog met Jihadi John . 87
  - 5 Voorwerp van aandacht . 116
  - 6 De weg naar Syrië . 137
- 7 Onthoofdingen die de wereld schokten . 154
  - 8 De ontmaskering van Jihadi John . 180
  - 9 De terroristische dreiging . 196
- 10 Hoe kunnen we de terroristen verslaan? . 211

Dankbetuigingen . 239

Noten . 240

Register . 273

PROLOOG

Op een surrealistisch moment tamelijk vroeg in de inmiddels beruchte video van de executie van de Amerikaanse journalist James Foley, verliest de gemaskerde moordenaar eventjes zijn evenwicht en wankelt hij opzij naar zijn slachtoffer. Het is een enkele misstap die haaks staat op de verschrikking die erop zou volgen. Maar een seconde of twee lang, terwijl de twee figuren vanaf het scherm de wereld in kijken – de knielende Foley in een oranje overall en de met een mes zwaaiende moordenaar in het zwart – biedt het onverwachte struikelen even de hoop dat het filmpje een toneelstuk is en de gebeurtenis waar we getuige van zijn niet meer dan een karikatuur van een moord. Dan herstelt Jihadi John zich echter en is het maar al te duidelijk dat we niet uitgenodigd worden naar een toneelstuk te kijken, maar naar een weerzinwekkend reële en onthutsend barbaarse daad.

Terwijl James Foley zich op zijn lot voorbereidt, trilt zijn onderlip onwillekeurig; even later legt de moordenaar zijn rechterhand onder de kin van het slachtoffer. Wat er vervolgens gebeurt is zo meedogenloos en onmenselijk, dat Jihadi John met één haal van zijn mes de definitie van terrorisme verandert en onze veilige aannames over wat menselijk mogelijk is in de 21e eeuw naar de prullenbak verwijst.

Begin 2014 begon de terroristische groepering Islamitische Staat (IS) met het bijeenbrengen van haar groeiende verzameling westerse journalisten en hulpverleners die de organisatie zelf had ontvoerd of van andere jihadisten en criminele bendes in Syrië had gekocht. De leider van de groep, Abu Bakr al-Baghdadi, gaf opdracht ze allemaal naar de stad Raqqa in het noordoosten van het land te brengen. Deze oude Syrische nederzetting aan de oever van de Eufraat werd ooit door de Grieken gesticht, was lang geleden een parel in de kroon van het Byzantijnse Rijk, maar was nu de duistere hoofdstad van het door IS uitgeroepen kalifaat. Raqqa moest de woonplaats, en voor sommigen de laatste rustplaats worden van 23 gevangenen uit twaalf landen, die allemaal voor politiek of financieel gewin geëxecuteerd of tegen losgeld verkocht zouden worden. Onder hen was

ook James Foley, die dicht bij de Syrisch-Turkse grens werd gekidnapt toen hij een reportage maakte over het conflict in het Midden-Oosten. Foley werkte vanaf 2012 samen met een Britse fotojournalist als verslaggever in Syrië. In november van dat jaar gingen ze naar een internetcafé in Binesh, dicht bij de Turkse grens, om de resultaten van hun werk door te geven. Terwijl ze bezig waren hun filmbeelden en foto's te uploaden, kwam een man met een lange, wilde baard het café binnen. Hij ging achter een van de computers zitten. Volgens getuigen nam hij de buitenlanders nauwlettend op, waarna hij opstond en het café plotseling weer verliet. De twee journalisten waren nog een uur bezig om hun materiaal op te sturen naar de westerse media waarvoor ze werkten. Daarna gingen ze naar buiten, op zoek naar een taxi die hen over de grens kon brengen voor een welverdiende rust na hun riskante werk als verslaggevers. Ze naderden het veilige Turkije al, toen ze links werden ingehaald door een busje dat de taxi dwong te stoppen. Er sprongen gemaskerde strijders uit. Ze schreeuwden tegen de journalisten dat ze naast de taxi op de grond moesten gaan liggen, waarna ze hun handboeien omdeden en in het busje gooiden. De twee journalisten waren gevangenen geworden van een afscheiding van de aan Al-Qaida gelieerde terroristische groepering Jabhat al-Nusra, die hen later aan Islamitische Staat overdroeg.

De mannen werden opgesloten naast een olie-installatie bij de rivier de Eufraat, waar drie Britse jihadisten de scepter zwaaiden. Later kregen ze van de gijzelaars de bijnaam de 'Beatles' vanwege hun Britse accent en omdat ze er zoveel genoeg in schepten hun gevangenen te slaan (van het Engelse woord '*beat*').

In 2014 was Foley al een veteraan, die een jaar in de handen van de jihadisten had overleefd. Hij was sterk vermagerd tijdens zijn gevangenschap en droeg een lange, warrige baard. Hij had zich tot de islam bekeerd en de islamitische naam Abu Hamza aangenomen. Twee jaar eerder was de Amerikaan door Libische militanten vastgehouden toen hij over de val van Gadaffi rapporteerde. Zijn westerse nationaliteit had hem toen nog beschermd tegen wraakzuchtig geweld van de ontvoerders, maar nu betekende zijn Amerikaanse staatsburgerschap dat hij werd uitgekozen voor een extra wrede behandeling, uitgevonden door deze nieuwe soort jihadisten.

De 23 gijzelaars werden vastgehouden in een aantal ondergrondse

kamers die ze deelden met hun bewakers. Ze kregen niet meer dan een theekopje voedsel per dag.¹ Ze brachten hun gevangenschap in vrijwel totale duisternis door, uitgezonderd een kelderkamer waar een streepje zonlicht onder de afgesloten deur door scheen. Na het vallen van de avond zagen ze niets meer en verspilden ze hun magere rantsoenen vaak. Ze hadden geen matrassen en maar een paar dekens. Sommige gevangenen gebruikten hun broek als geïmproviseerd kussen door de pijpen dicht te knopen en op te vullen met lappen.²

Onder zulke omstandigheden ontstonden er soms ruzies tussen de gevangenen, maar James Foley, die zelf de meest barbaarse afstraffingen moest ondergaan, wist hoe belangrijk het was het moreel overeind te houden. Vaak deelde hij zijn eten met zijn medegevangenen. In de bittere kou van de Syrische winter bood hij een gevangene zelfs zijn enige deken aan. Ook nam hij het voortouw in de groep en moedigde iedereen aan om elkaar bezig te houden met zelfgemaakte bordspelletjes en het vertellen van verhalen. De anderen zochten steun bij hem wanneer de moed hun in de schoenen zonk.

Niettemin was hij degene die het meest te lijden had. De Spaanse journalist Javier Espinosa zat maandenlang samen met Foley gevangen bij Islamitische Staat. De twee mannen werden goede vrienden. Espinosa weet nog hoe hij schrok toen hij zijn vriend na een lange scheiding terugzag: ‘Zijn lichaam kon de lange maanden van uithongering niet verhullen. Hij zag er ouder en magerder uit, maar hij hield die ongebroken geest die hem zo kenmerkte.’³

Foley bleef het beste maken van zijn situatie en hield vast aan de droom van vrijlating. Aangezien Amerika buiten het conflict was gebleven en haar strijdkrachten niet had ingezet, geloofde Foley dat hij goede redenen had om er het beste van te hopen. Maar naarmate de tijd verstreek, zocht een steeds strijdlustiger Amerikaans Congres een reden om zijn militaire macht in te zetten tegen een wild om zich heen slaande Islamitische Staat, die in grote delen van Noord-Syrië en Noord-Irak had huisgehouden. Voor Foley betekende dit dat zijn kansen steeds verder afnamen naarmate hij langer werd vastgehouden.

Op 7 augustus 2014 gaf president Obama toestemming voor Amerikaanse luchtaanvallen in Irak, om de in het nauw gedreven Jezidiminderheid te redden en Amerikaanse werknemers en faciliteiten in Arbil

en Bagdad te beschermen. Na een korte campagne van in totaal 68 aanvallen met straaljagers, bommenwerpers en drones, verklaarde Obama dat Iraakse en Koerdische strijders met Amerikaanse luchtsteun een strategische dam ten noorden van Mosoel hadden heroverd en het front tot voorbij Arbil hadden teruggedrongen.

Binnen een paar uur na die verklaring zette Islamitische Staat een boodschap online met het dreigement dat Amerikanen ‘overal’ zouden worden aangevallen, als vergelding voor de luchtaanvallen. ‘We zullen jullie allemaal in jullie bloed verdrinken,’ luidde het bericht.

Foley en de andere gijzelaars moeten de spanning onder hun bewakers hebben gevoeld, want de ‘Beatles’ reageerden hun frustraties af met slaan en martelen. De kat-en-muisonderhandelingen tussen de Amerikanen en IS naderden het eindspel. Foley weigerde echter de hoop op vrijlating op te geven. Wat hij niet kon weten, was dat de gijzelnemers een zo onrealistisch hoge prijs op zijn hoofd hadden gezet dat vrijheid niet langer tot de mogelijkheden behoorde. De onderhandelaars van IS hadden de familie van Foley gemaïld dat ze, als ze hun zoon ooit wilden terugzien, 132 miljoen dollar moesten betalen. En ondertussen herhaalde Obama de beproefde mantra dat Amerika niet met terroristen zou onderhandelen.

Toen de jihadisten Foley vroeg op een ochtend in augustus kwamen halen, zat er iets vastberadens in wat zijn bewakers met hem van plan waren. Het was onmiddellijk duidelijk dat dit niet de zoveelste ronde van de gebruikelijke martelingen zou worden. Foley kreeg een oranje overall aan, zijn handen werden achter zijn rug geboid en hij werd achter op een open vrachtwagen gesleept, die wegstoof door de achterafstraatjes van Raqqa.⁴

Er zullen ongetwijfeld tal van inwoners op straat zijn geweest die hebben gezien hoe het konvooi naar de top van de heuvel klom en in de richting van de woestijn ten zuiden van de stad reed.⁵ Foley, in elkaar gezakt achter op de vrachtwagen, in het volle zicht, diende als waarschuwing voor de inwoners van Raqqa dat de nieuwe heersers geen genade zouden kennen. Wat er vervolgens gebeurde, werd op een video vastgelegd die IS op 19 augustus 2014 onder de titel *Een boodschap aan Amerika* op het internet zette. De film veroorzaakte een wereldwijde schok.

Een in het zwart geklede, gemaskerde man staat op een niet te identificeren locatie in de woestijn naast een knielende gevangene, wiens han-

den op zijn rug zijn vastgebonden. De gemaskerde zegt: 'Obama gaf toestemming voor militaire operaties tegen IS, waarmee hij Amerika op de gladde helling naar een nieuwe oorlog tegen de moslims zette.' De video laat vervolgens een clip zien van Obama's aankondiging, gevolgd door een verklaring van de gevangene, die met bevende stem tegen de camera praat: 'Ik roep mijn vrienden, familie en geliefden op om op te staan tegen mijn ware moordenaars, de Amerikaanse regering, want wat mij gaat overkomen is uitsluitend het resultaat van hun zelfgenoegzame misdadigheid.' Hij vraagt zijn ouders om geen 'magere compensatie te accepteren van dezelfde mensen die in feite de laatste nagel aan mijn doodskest hebben geslagen met de recente luchtaanvallen in Irak'.

Dan doet Foley een beroep op 'mijn broer John, die deel uitmaakt van de Amerikaanse luchtmacht'. Hij vraagt hem 'te bedenken wat je doet. Ik wilde dat ik meer tijd had. (...) Ik wilde dat ik op de vrijheid kon hopen, om mijn familie nog een keer te zien, maar die kans is verkeken. Al met al wens ik nu geloof ik dat ik geen Amerikaan zou zijn.'

De gemaskerde jihadi identificeert de gevangene als 'James Wright Foley, een Amerikaanse burger van jullie land'. Dan reikt hij naar beneden met een groot, zwart mes en begint met de onthoofding. Het scherm wordt zwart en het volgende beeld is dat van een lichaam met het hoofd op de borst geplaatst.

De plotselinge, groteske onthoofding van Foley was even schokkend als verlammend. Het dwong mensen de harde waarheid onder ogen te zien dat er vandaag de dag nog altijd mannen op de wereld rondlopen die in staat zijn tot barbaarsheden, waarvan ooit werd gedacht dat die alleen in de middeleeuwen waren voorgekomen.

Na de afschuw kwamen de vragen. Wie was die man met capuchon die met een Engels accent sprak, maar een zo grote haat jegens het Westen koesterde dat hij voor een camera ging staan om iemand anders te onthoofden?

In de dagen, weken en maanden daarna werd de zoektocht naar de identiteit van de moordenaar een obsessie voor de media, vooral voor de Engelse tabloids. Na elke video van een volgende afschuwelijke onthoofding die met weerzinwekkende details door de grootste nieuwszenders over de hele wereld werden uitgezonden, stelde mijn redacteur vermoeid dezelfde vraag: 'Weet jij wie Jihadi John is?' Ik gaf op mijn beurt namen

door aan de politie en de overheid, op zoek naar de Britse terrorist die nu optrad als de beul van IS en die voor velen de personificatie van het kwaad was.

Bij gebrek aan informatie over zijn identiteit vulden de kranten deze leegte met een baaierd aan onware verhalen, waarin werd gezegd dat Jihadi John een van de vele luidruchtige IS-jihadisten was die hun tweets vanuit Syrië verstuurden. Veel van die terroristen verheerlijkten de barbaarsheid van de beul en zetten hun eigen bloedstollende bedreigingen van het Westen direct op de social media. Maar bij elke Jihadi John die werd opgevoerd, ontkenden de autoriteiten categorisch dat hij de dader was. Ik was ervan overtuigd dat de geheime diensten wisten wie hij was, maar zolang ze het mij niet zouden vertellen (wat ze al heel duidelijk hadden gemaakt) of ikzelf niet naar Syrië zou gaan om hem te zoeken, beschouwde ik de koortsachtige speculatie omtrent zijn identiteit als een verspilling van mijn journalistieke tijd. Nadat ik zes maanden lang geen enkel resultaat had geboekt, kon ik de naam van Jihadi John niet meer horen en was ik ervan overtuigd dat zijn identiteit nooit bekend zou worden. Toen, op 26 februari 2015, kreeg ik een telefoontje van een van mijn contacten die vertelde dat de BBC eindelijk had achterhaald wie Jihadi John was en op het punt stond hem aan te wijzen als Mohammed Emwazi, een 26-jarige moslim uit West-Londen.

Ik herkende de naam niet. Ik had de zaak gevolgd omdat ik een journalist ben die gespecialiseerd is in veiligheid, maar ik achtte het steeds onwaarschijnlijker dat ik iets aan de kwestie kon bijdragen. En nu zijn identiteit was onthuld, voelde ik me behoorlijk nutteloos toen de nieuwsredacteuren van Fleet Street me vroegen of ik enig licht op Mohammed Emwazi kon werpen. De naam van de beul van Islamitische Staat zei me niets.

Twee dagen later zat ik om vijf uur zaterdagmiddag in een restaurant in de Londense South Bank. Ik wilde kopij over Emwazi naar de nieuwsredactie van *Mail on Sunday* sturen. Ik had daar de hele dag rondgehangen in de hoop dat een contactpersoon mij zou willen vertellen wat hij over de geïdentificeerde beul wist. Hij was echter niet komen opdagen en daarom was ik bezig een verhaal over het netwerk van Emwazi in elkaar te draaien, gebaseerd op een oud rechtbankverslag. Het was kort voor de deadline en de redacteur was niet bijzonder onder de indruk van mijn bijdrage voor de zondagskrant.

Net voordat ik mijn verhaal wilde versturen, publiceerde een mensenrechtenorganisatie een reeks e-mails die allemaal aan Emwazi waren gericht, maar onder een schuilnaam die hij in Londen had gebruikt. Een van de mails had ik geschreven, met als aanhef: 'Leuk je gisteren te hebben gezien, Mohammed...' Ik zat als aan de grond genageld. Dit ene, lang vergeten mailtje van mij aan Emwazi maakte het hele verhaal over Jihadi John dat ik wilde opsturen plotseling onbeduidend. Ik dacht koortsachtig na en het werd me al snel duidelijk dat ik nu het verhaal was. Dit mailtje, samen met een paar andere uit 2010/2011 die in mijn 'postvak in' zaten, bewees dat ik de man die alle media ter wereld de hele zomer hadden gezocht, al kende. Het gaf me een gespannen en tegelijk opgewonden gevoel. Uit alle macht probeerde ik me het gezicht van de persoon die ik had geïnterviewd te herinneren, maar wat ik ook deed, het lukte me niet. Het was alsof alle beelden van Mohammed Emwazi waren uitgewist door de video-opnames van de gemaskerde Jihadi John. Ik las het bewuste mailtje, maar kon me niet herinneren dat ik het had geschreven of verzonden. Steeds weer probeerde ik me de man voor de geest te halen die ik in december 2010 had ontmoet, maar alles wat ik zag was het verborgen gezicht van de IS-beul. Pas in de dagen daarna was ik in staat om met behulp van mails en geheugenflarden een menselijk gezicht op Jihadi John te plakken.

De man die ik vijf jaar eerder had ontmoet, was beleefd en behulpzaam. Hij toonde begrip voor mij en mijn werk als journalist en hij schonk me vertrouwen door heel persoonlijke details over zijn leven met me te delen. Hij vertelde me over zijn op de klippen gelopen relaties, zijn moeilijkheden op het werk en zijn overtuiging dat hij als onschuldig burger oneerlijk werd vervolgd. Hij wilde zijn verhaal heel graag vertellen omdat hij het gevoel had dat MI5 zijn leven verwoestte. Niet lang daarvoor had hij zijn laptop verkocht via internet, en nu was hij ervan overtuigd dat de veiligheidsdienst het apparaat had gekocht. Hij had zoveel stress dat hij zich vaak 'ten dode opgeschreven' voelde; één keer mailde hij me zelfs om te zeggen dat hij overwoog zelfmoord te plegen.

Hoe was het mogelijk dat deze jonge moslim, die mij een slachtoffer leek, tot zulke weerzinwekkende en barbaarse daden was gekomen? Hoe kon deze verpersoonlijking van het kwaad dezelfde man zijn die mij deelgenoot maakte van zijn problemen met een vriendin?

De politie en MI5 waren al sinds 2009, lang voor de opkomst van IS, bezorgd over de jonge moslim. Toen ik Mohammed Emwazi ontmoette, was hij een jongeman die in de knoei zat, maar ik geloof niet dat hij toen al in staat was tot moord. In veel opzichten was hij niet anders dan andere jonge moslims die tegen mij hadden geklaagd over intimidatie door de politie en MI5. Een klein aantal van hen zit nu opgesloten in buitenlandse cellen, wordt strikt in de gaten gehouden door geheime diensten of is omgekomen tijdens terroristische acties waaraan ze deelnamen. Toen ik met hen sprak, waren het jongemannen die moeite hadden om hun Britse identiteit te verenigen met wat zij beschouwden als een wereldwijde vervolging van moslims. Het zou moeilijk vol te houden zijn dat niemand van hen geïnteresseerd was in islamistisch extremisme of in contact was geweest met bekende terreurverdachten. Anderzijds had geen van hen een strafblad en leken ze allemaal oprecht in hun wens om een vreedzaam leven te leiden in Groot-Brittannië.

Er zijn tegenwoordig honderden, wellicht duizenden jonge moslims die met hun dubbele identiteit kampen. Een klein aantal van hen zou zich kunnen aansluiten bij terroristische groeperingen, en zij moeten goed onder de loep worden genomen door de geheime diensten. Maar de overgrote meerderheid wil een open dialoog, zonder bang te hoeven zijn voor pesterij of intimidatie. De officiële cijfers geven aan dat bijna achthonderd Britse moslims naar Syrië en Irak zijn afgereisd. Het echte aantal is waarschijnlijk het dubbele daarvan. Veel van hen lijken oprecht te geloven dat ze het lijden van hun moslimbroeders en -zusters kunnen verlichten. Sommigen zijn niet van plan om naar Engeland terug te keren, terwijl anderen dat al in stilte hebben gedaan, om hier hun gewone leven weer op te pakken. Een handjevol vormt nu een dodelijke bedreiging voor het Westen. Maar slechts weinigen van hen zullen ooit de meest gezochte terrorist ter wereld worden.

Honderden agenten en spionnen kregen van een hele reeks veiligheids- en inlichtingendiensten opdracht om een internationale klopjacht te houden teneinde de beul van IS, door de media vrolijk Jihadi John gedoopt, op te pakken of te doden. Op 13 november 2015 onthulde een woordvoerder van het Pentagon dat de man een dag eerder doelwit was geworden van een aanval met een drone. Een Hellfire-raket verwoestte een auto die door de Syrische stad Raqqa reed. Maar de vraag blijft hoe Mohammed

Emwazi van een rustige tiener uit West-Londen veranderde in het publieke gezicht van de meest gevreesde en meest meedogenloze terreurorganisatie ter wereld.

De Britse autoriteiten trof de dubbele beschuldiging dat ze enerzijds een rol hebben gespeeld in de radicalisering van Emwazi en anderzijds te weinig hebben gedaan om hem tegen te houden. Ik heb mij ook afgevraagd of ik meer had moeten doen om deze man tegen te houden op zijn pad naar het terrorisme. Ik ontmoette hem en raakte bij hem betrokken in zijn strijd met de Britse geheime diensten. Hij beschouwde me als een begripvolle vertegenwoordiger van de media die over soortgelijke zaken als de zijne had geschreven. Hij had klachten ingediend bij de politie, de ambassade van Koeweit en bij een advocatencollectief dat slachtoffers van de oorlog tegen het terrorisme helpt. Toen dat allemaal niets opleverde, stelde hij zijn vertrouwen in mij.

HET WESTERSE GEZICHT ACHTER IS

Beelden die de wereld met afschuw vervulden, vervulden de Britse journalist Robert Verkaik met verwondering. Was deze Jihadi John echt de man die hij in 2010 had leren kennen als Mohammed Emwazi, de eenentwintigjarige IT'er die op de vlucht was voor de geheime diensten?

In 2014 werden voor het eerst beelden vrijgegeven van de beul die gijzelaar James Foley onthoofdde. Hij was een westerse moslim die vanwege zijn Britse accent de bijnaam 'Jihadi John' kreeg. In zijn persoon kreeg terreur een gezicht. Robert Verkaik meende hem te herkennen. Hij had Mohammed Emwazi, een geboren Koeweiti die sinds zijn zesde in Londen woonde, vier jaar eerder nog uitgebreid gesproken: over hoe de geheime diensten zijn leven beïnvloedden, hoe zijn gangen continu werden nagegaan, en hoe twee verlovings verbroken werden omdat zijn aanstaande schoonouders vernamen in welke mate Mohammed in de gaten werd gehouden.

Nu Verkaik wist wie Jihadi John was, dacht hij terug aan de getormenteerde eenentwintigjarige man die de beul was geweest. Waarom had Emwazi hem destijds benaderd? Deden de Britse geheime diensten onderzoek naar een op dat moment al gevaarlijke extremist, of was hij dat mede door hun toedoen geworden? Waarom voelen westerse moslims zich agetrokken tot IS? De vragen die Verkaik zichzelf stelde, leidden tot een fascinerend en onthullend relaas over radicalisering.

